

Abstrakt

Příspěvek se zaměřuje na analýzu románu Karla Čapka *Krakatit* a následně jeho přepracování do filmové podoby, kterou adaptoval Otakar Vávra. Úvodní část pojednává o základních adaptačních principech, které vychází z patřičné soudobé sekundární literatury. Dále se práce zaměřuje problematiku intermediálního převodu a na největší rizika při adaptaci (jak ztvárnit introspekci). Teorii doplňuje i problematika hodnocení adaptací z diachronního hlediska a vymezení základních pojmů teorie vyprávění (narrativ, postava, vypravěč). Praktická část obsahuje literární charakteristiku románu s použitím odborné literatury. Příspěvek se zaměřuje na polyžánrovost, dějové popředí a pozadí románu (dle studie Jana Mukařovského a Evy Strohsové), na analýzu postav se zaměřením na hlavního hrdinu, rozpracovává motivy dětství, tajemství a neznáma. Součástí je i výčet relevantních jazykových prostředků a role vypravěče v *Krakatitu*. Komparativní analýzou literární předlohy s filmovou adaptací byl zachycen Vávřův pokus o aktualizaci Čapkova románu. Filmový *Krakatit* se odehrává v horečném snu, proto je velmi působivá vizuální stránka snímku. Aktualizaci spatřujeme v důrazu na téma zneužití vědy a varování před jadernými zbraněmi. Vzhledem k době vzniku filmu (1948) je snímek považován za prorocký.